

Cvetajevová
Marina

Dětství a mládí

1892-1922

Marina Ivanovna Cvetajevová se narodila v Moskvě 8. října 1892. Marina měla sestru Anastasii a nevlastního bratra Andreje a sestru Valerii. Její otec Ivan Cvetajev byl filolog, historik umění, zakladatel muzea výtvarných umění v Moskvě. Matka Marie Alexandrovna Mainová byla talentovaná pianistka, studentka slavného toho Rubinštejna. Učila Marinu hrát na klavír a snila o tom, že dceru uvidí jako muzikantku. Marina však žila ve světě knih a romantických obrazů. Už v šesti letech složila první básně, ale to se její matce moc nelíbilo. Chtěla z ní mít profesionální klavíristku. Ale Marinu poezie zajímala mnohem víc než nenáviděné stupnice a etudy.

Po smrti své matky Marina přestala hrát na klavír. Její matka zemřela v roce 1906 na tuberkulózu. Marině bylo tehdy teprve čtrnáct let. Rodina Cvetajevových bydlela ve staré uličce Trechprudné v dřevěném jednopatrovém domě v Moskvě.

Léto trávila v městečku Tarusa a někdy i na cestách po Evropě, kde se matka léčila z tuberkulózy. Mladá Marina tak získala skvělou jazykovou průpravu – později ovládala italštinu, francouzštinu a němčinu. V roce 1910 vydala Cvetajevová svou debutovou sbírku veršů „Večerní album“, která se stala jejím prvním krokem do světa velké poezie. Díla napsaná Marinou velice brzy upoutala pozornost výtvarníků. Básník a literární kritik Maximilian Vološin věnoval mladé básnířce velký chvalozpěv. Brzy se stal jejím blízkým přítelem, na jehož rady mladá rebelka vždy dala.

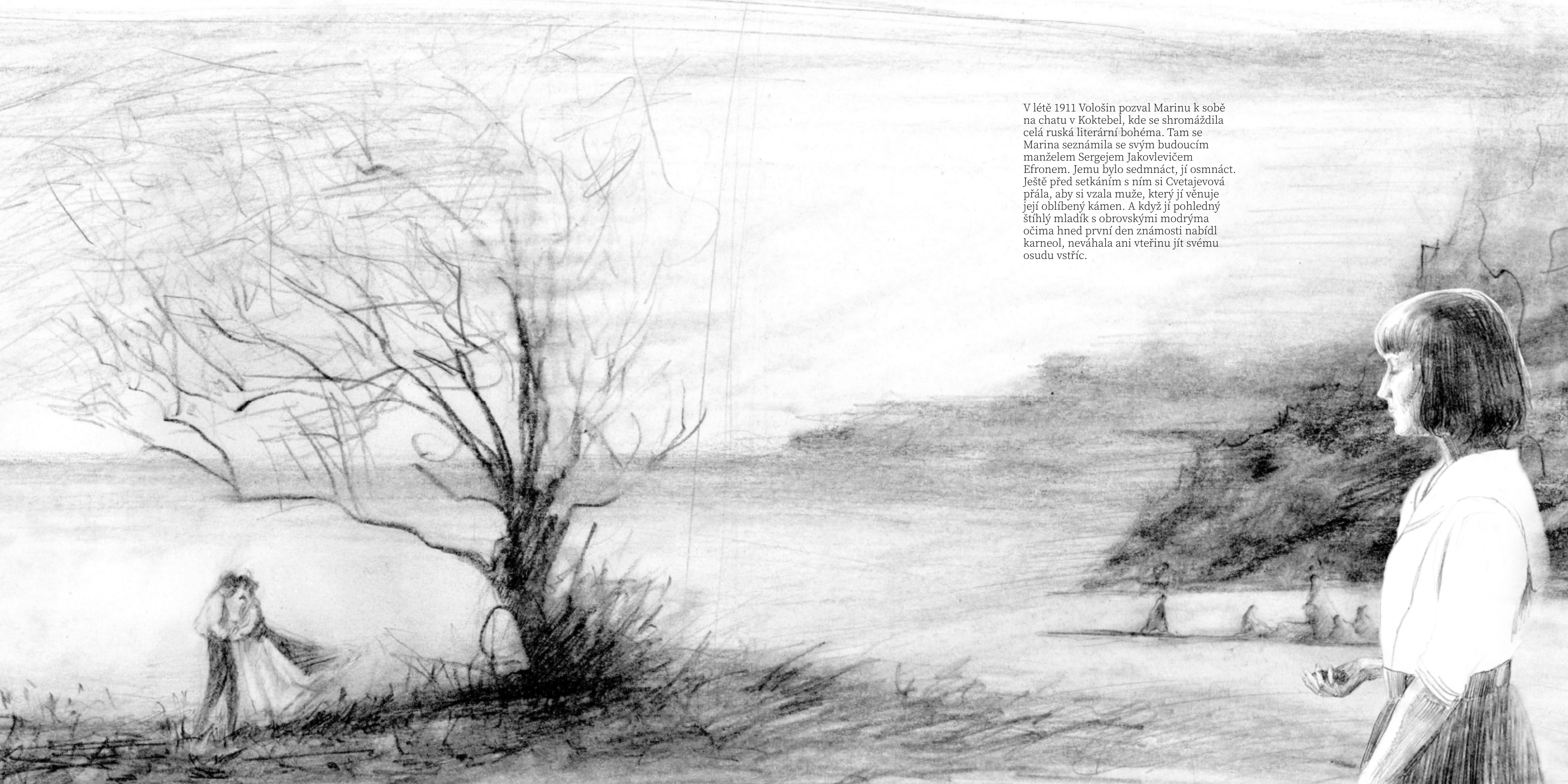

„Večerní album“ je krásná kniha naplněná opravdovým ženským šarmem.

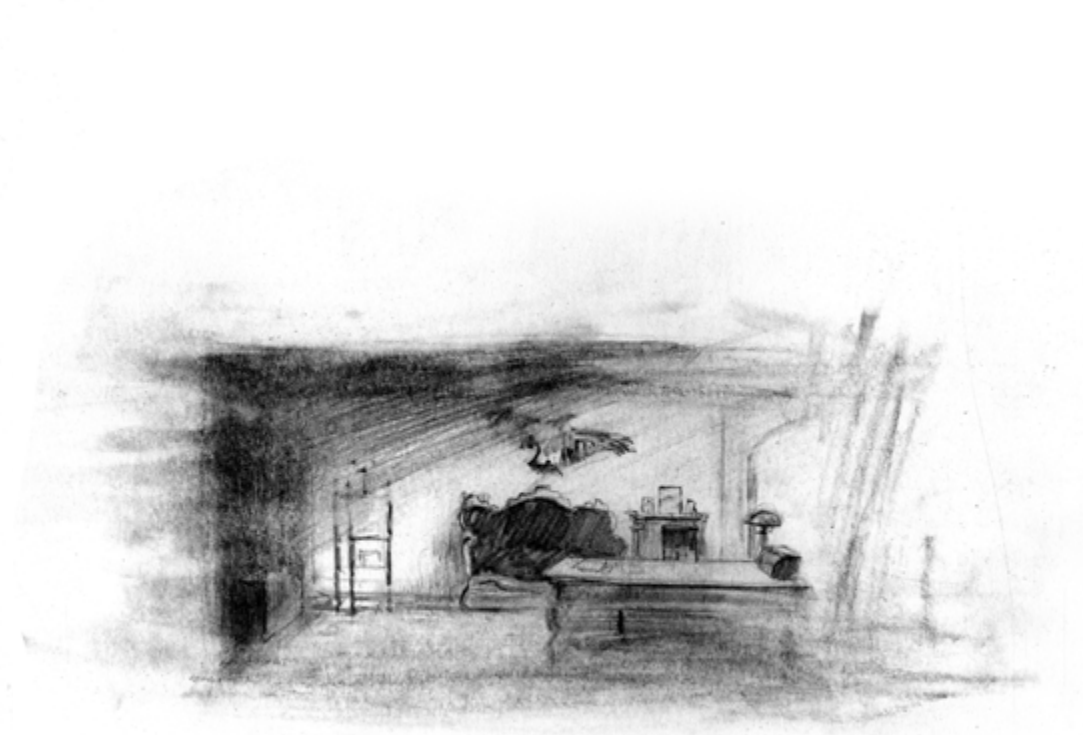

V létě 1911 Vološin pozval Marinu k sobě na chatu v Koktebel, kde se shromáždila celá ruská literární bohéma. Tam se Marina seznámila se svým budoucím manželem Sergejem Jakovlevičem Efronem. Jemu bylo sedmnáct, jí osmnáct. Ještě před setkáním s ním si Cvetajevová přála, aby si vzala muže, který jí věnuje její oblíbený kámen. A když jí pohledný štíhlý mladík s obrovskými modrými očima hned první den známosti nabídl karneol, neváhala ani vteřinu jít svému osudu vstříc.

Půl roku po seznámení se vzali a v září 1912 se jim narodila první dcera Ariadna. Říkalo se jí Alja. Mladá rodina se přestěhovala do domu v Borisoglebské uličce, na Arbatě, v centru Moskvy. Byt byl dvoupodlažní, s nestandardním dispozičním řešením, spoustou rohů, podkrovím a výstupem na střechu. Marina tomu domu říkala loď. Na palubě té lodi Marina podnikala bouřlivou tvůrčí plavbu. V únoru 1912 jí vyšla druhá básnická sbírka «Kouzelná svítilna» a v březnu 1913 vydala třetí «Ze dvou knih». Později Marina přiznala, že to byla nejšťastnější a nejklidnější doba v jejím životě.

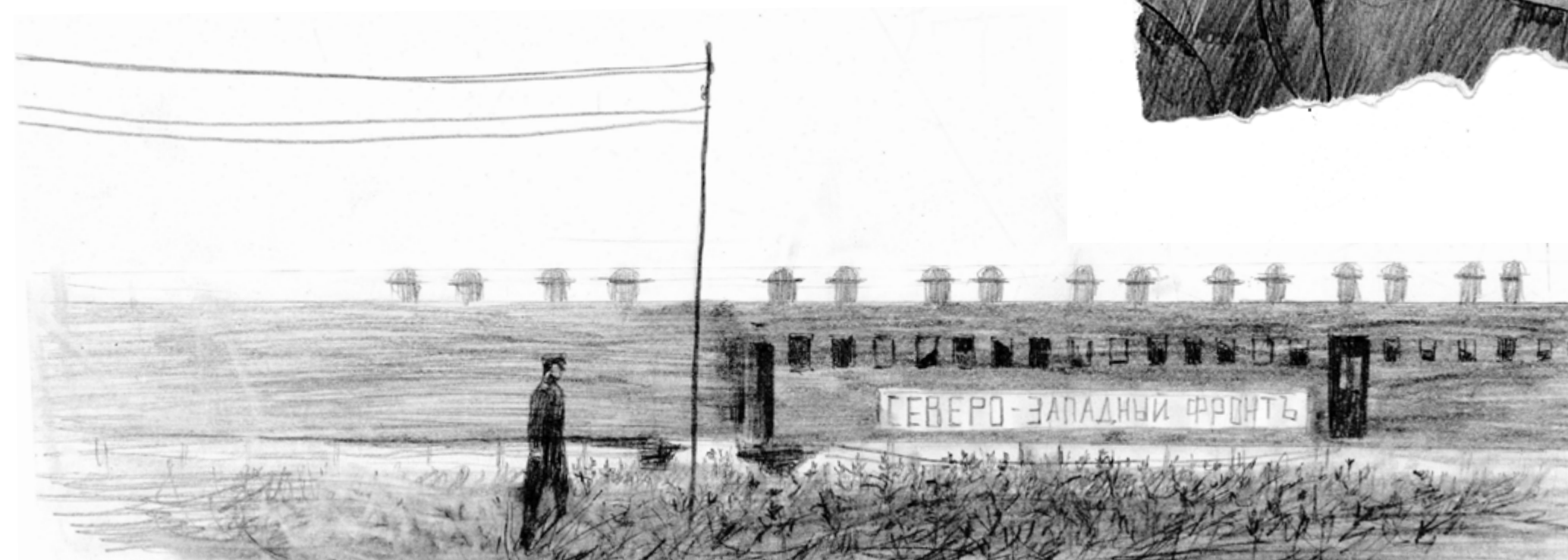

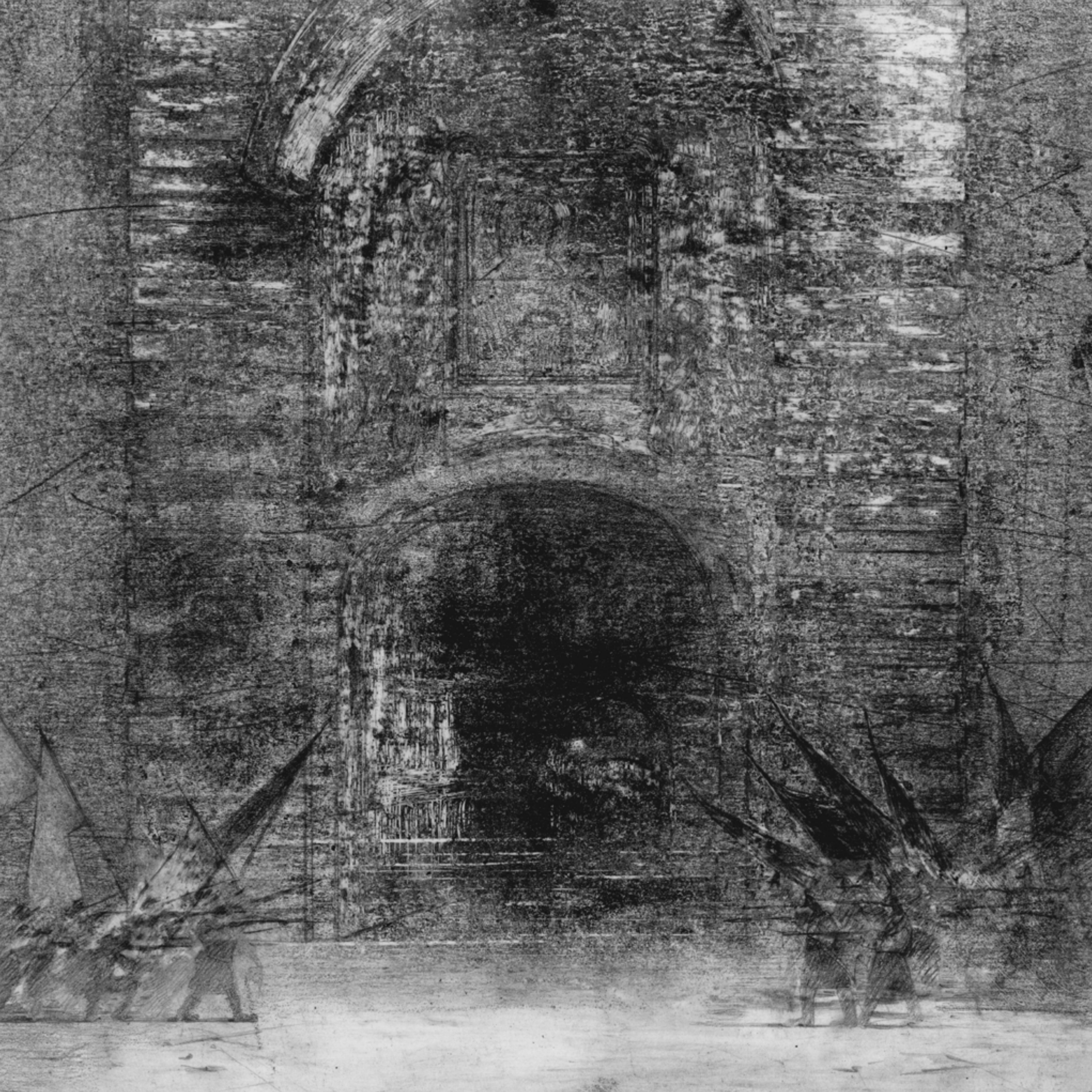

V roce 1913 zemřel Marinin otec. V roce 1914 začala Marina často navštěvovat poetické večery, kde se seznámila s překladatelkou a básnířkou Sophií Parnock, s níž měla romantický vztah. Jejich spojení, které Cvetajevová později označila za „první katastrofu ve svém životě“, trvalo dva roky. Pocity a emoce Mariny k Sofii se odráží v cyklu básní „Přítelkyně“, který se stal jedním z nejsilnějších vzorků pro milostnou poezii. A prvním projevem lesbické tematiky v ruské poezii.

Sergej cítil silnou úzkost, ale zároveň nechtěl zasahovat do Marininých pocitů a snažil se odstranit. V roce 1914 začala 1. světová válka a Sergej šel dobrovolně na vojnu, ale nebyl houževnatý bojovník. Měl slabé zdraví a zraněné srdce. V roce 1915 Sergej se stal milosrdným bratrem v sanitárním vlaku. Později se stal dobrovolníkem a v roce 1916 začal svou službu. Opustil dům, ačkoli Marina s ním čekala další dítě.

V roce 1917 Ruská říše pokračovala v bojích první světové války. V hlavním městě mezitím vypukly masové nepokoje, které horlivě rozdmýchávali eseri a bolševici.

18. února v Petrohradě stávkovala Putilovská továrna, 23. února vtrhly masy dělníků do ulic Petrohradu. Na stranu revoluce se přidali i vojáci. To rozhodlo o všem.

2. března se Mikuláš II. vzdal trůnu a 13. dubna Marina porodila holčičku Irinu.

Po únorové revoluci nastalo v Rusku dvojládí. Moc přebrala Prozatímní vláda, souběžně s ní vznikl Petrohradský Sovět, v němž převažovali socialisté a postupně rostl vliv radikálů.

Prozatímní vláda a Sověty se navzájem neustále střetávaly. Cvetajevová byla v té době již ve svém domě v Borisoglebském. Sergej se svou rotou přijel sloužit do Moskvy.

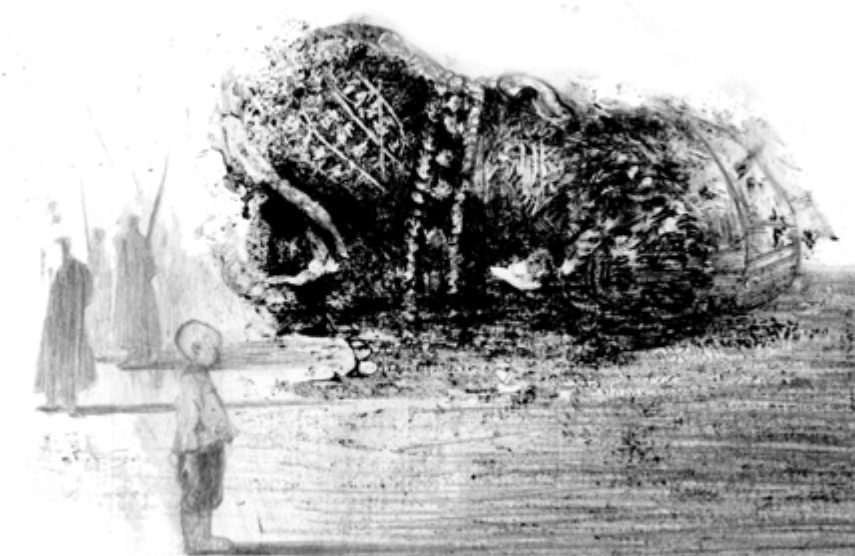
25. října nastal nový státní převrat. V Moskvě začalo ozbrojené povstání. Bojovalo se po celém městě, zejména v centru.

Sergejova rota bojovala v ulicích proti bolševikům. Později byli tito vojáci nazváni „bílou gardou“ a Marina je obdivovala.

3. listopadu odpor ustal a v Moskvě vyhlásili moc Sovětů. A Sergej Efron se vstoupil do dobrovolnické armády a odjel na Don.

Cvetajevová zůstala v Moskvě.

V letech 1917-1920 napsala básně, které věnovala Bílé armádě. Na konci 1921 roku je spojila do sbírky „Labutí ležení“.

V Moskvě po státním převratu začal
řádit zločin. Později nastoupil hlad.
Porevoluční léta byla pro Marinu velmi
těžká. Po celý rok bydlela v kuchyni
s dětmi a chůvou, vynášela pytle
s odpadky, stála ve frontě na jídlo, prala
a prala, ale přitom si přála psát básničky
a být šťastnou.
Z nádherného domu-lodi se stal slum.
Byl vypleněn a zničen. Marina topila
nábytkem a vařila brambory nebo proso
v samovaru. V tomto děsivém čase
napsala několik romantických dramát:
„Červíček“, „Vánoce“, „Dobrodružství“,
„Fortuna“, „Kamenný Anděl“, „Fénix“.
Kreativita jí pomohla uniknout
z těžké reality.

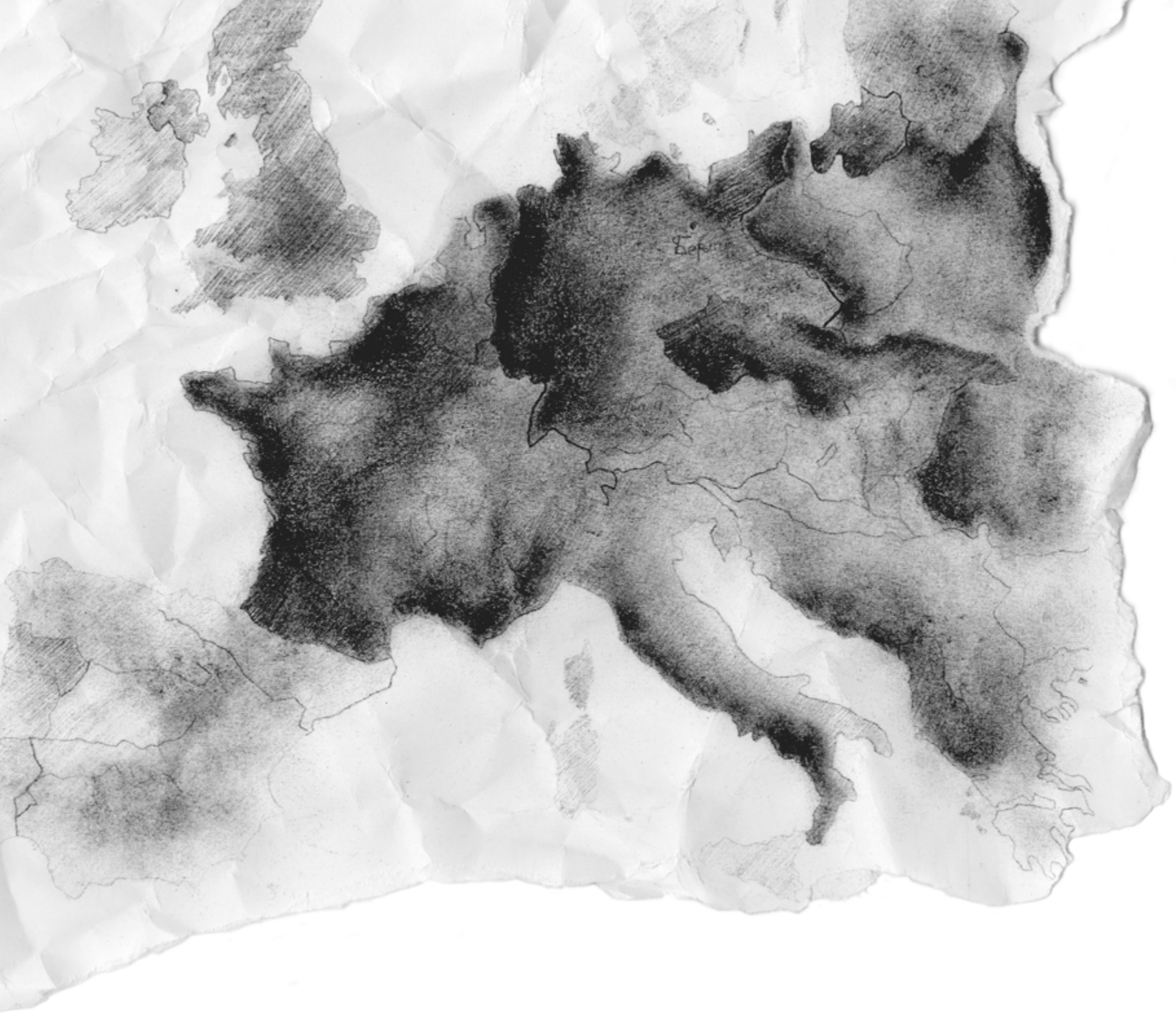

Marina neměla mouku ani chleba, pod stolem měla 12 kilo brambor. Pomáhali jí sousedé a známí. Neexistovala žádná cesta ven. Obě dcery dala do sirotčince v naději, že tam je budou alespoň krmit. Ale v útulku to bylo ještě horší. Děti byly živeny jen vodou s několika listy zelí a pár lžicemi čočky. Neměly žádný chléb. Když starší Alja onemocněla horečkou, Marina si ji vzala domů a mladší Irinu tam nechala. V únoru 1920 Irina zemřela hladem. Marina později napíše:

„...nějak jsem nevěřila, že vyroste-i když jsem o její smrti vůbec nepřemýšlela-prostě, byla to bytost bez budoucnosti.- Možná s geniální budoucností.“

Emigrace

1922-1939

Tři roky Marina nedostávala zprávy od svého manžela a už nedoufala, že by ho viděla živého. Naštěstí v létě 1921 jí Ilja Erenburg předal dopis od Sergeje, který se skrýval před bolševickou mocí v Praze.

S neuvěřitelnými obtížemi se Marině podařilo získat povolení k odjezdu a v červnu 1922 se i s dcerou Ariadnou setkaly s Efronem v Berlíně. Od roku 1916 se neviděli, měli mnoho za sebou a počítali s tím, že začnou nový život. V Berlíně jí vyšly knihy: „Rozluka“, „Verše pro Bloka“, „Královna“. V Moskvě byly publikovány: „Konec Casanovy“, „Versty“.

Sergej tehdy studoval na Karlově univerzitě v Praze. Cvetajevová přijela do Československa na podzim 1922. Marina si mladou republiku zamilovala celou svou duší, což je patrné zejména na nových poznámkách, které se objevily v jejích básních z té doby. Často navštívila Klementinum, psala pro časopis „Vůle Ruska“. Bronzový rytíř Bruncvík byl jejím oblíbeným pražským obrazem. Básnířka si myslela, že rytíř Bruncvík vypadá jako ona a věnovala mu báseň. Často chodila do kavárny Slavie a seděla u stolu v rohu, odkud bylo lépe vidět katedrálu sv. Víta.

V Česku se Marina seznámila s Konstantinem Rodzevičem. V roce 1923 mu poslala první dopis. Konstantin Boleslavovič Rodzevič byl synem generála, blondatý krasavec. Byl blízkým přítelem Sergeje Efrona. Marina ho považovala za šťastného a označila ho za „Harlekýna“. Měli za sebou aféru, která skončila těžkým rozchodem. Tak vznikla v Praze „Poema hory“ a „Poema konce“ jako lyrická reflexe velkého citu k Konstantinu Rodzevičovi.

*„Můj Harlekýne, můj Dobrodruhu, má Noc, mé štěstí,
má vášně...
Příteli, jsem celá tvoje“ ...*

Nějakou dobu Marina Cvetajevová bydlela s manželem a dcerou na kopcovitém Smíchově v Praze. Žila také v českých vesnicích. Kvůli finančním problémům často měnili ubytování. Dolní Mokropsy, Horní Mokropsy, Jíloviště, Všeroky - to jsou místa, kde žila Marina v průběhu tří let, pokud nepočítáme samotnou Prahu. I přes nelehký život ženy v domácnosti hodně psala. Zrodil se cyklus „Stromy“.

1. února 1925 v neděli v poledne se jí narodil vysněný syn Georgij. V okamžiku jeho narození se na podlaze u její postele vznítily alkohol a hořel modrým plamenem. Později Marina napsala, že nositelem téhož jména byl i Český „husitský král“ Jiří z Poděbrad. V rodině se mu říkalo Mur. A byl více podobný Napoleonovi než jeho samotný syn. Marina Ivanovna od 11 let milovala Napoleona. Ve svém pokoji si v mládí dokonce vložila do pouzdra na ikonu obraz Bonaparta, kvůli čemuž se pohádala s otcem. A teď vidí tvář Napoleona v Murově tváři. Zázrak?

Mur (Jiří) – „malý obr“, „Mussolini“, „filozof“, „Siegfried“, „le petit phénomène“, „Napoléon à Ste Hélène“, „mon doux Jesus de petit Roi de Rome“ – vše to jsou reakce protijedoucích a odsebědoucích – Rusů a Francouzů – a podle mě prostě Mur, který by tímto měl být. 4 1/2 let, vzrůstu jako osmiletý kluk, váha 33 kilo (a já 52), věci mu kupují jako pro dvanáctiletého (NB! Francouze) - vážnost

v rozhovoru, mimořádná živost v pohybech, láska

1) k zvířatům (všichni přivětiví, pokud je nakrmíte)

2) k autům (bohužel! nesnáším je)

3) k příbuzným

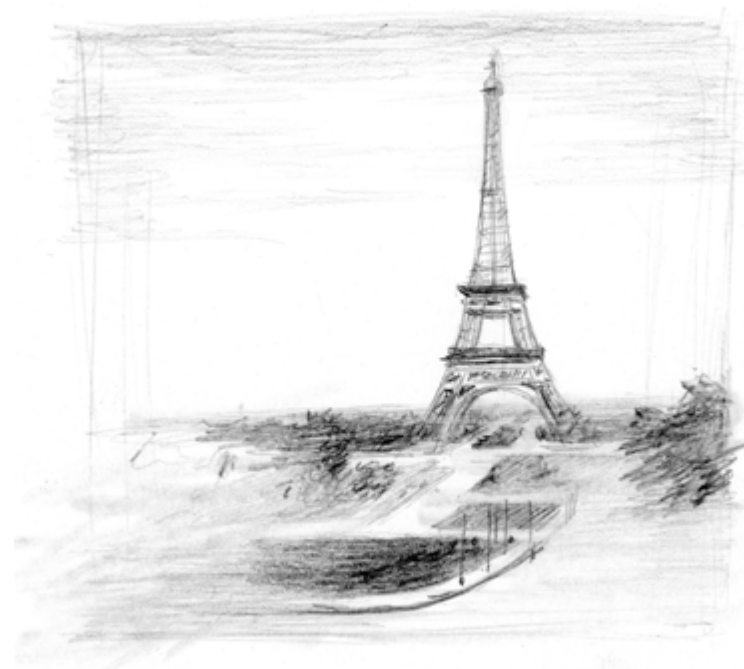
Narodil se 1. února 1925 v poledne, v neděli. Sonntagskind

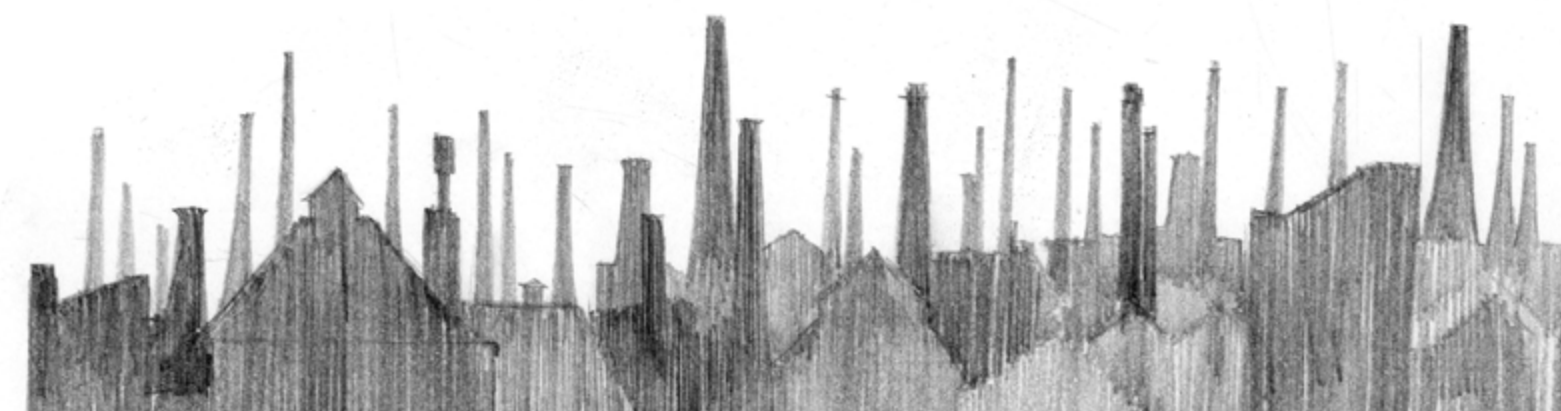

Listopadu 1925 manželé se přestěhovali do Francie. Svou roli hrály nejen domácí potíže, ale i absence literárního prostředí, které bylo v Paříži. Cvetajevová navíc velmi doufala, že na pařížských literárních večerech vydělá. Ve Francii žila Cvetajevová čtrnáct let a bylo to v jejím životě dosti náročné období. Emigrantská inteligence ani literární svět v Paříži ji nepřijaly, finanční prostředky na život katastrofálně chyběly. Nejprve se Cvetajevová usadila v dělnické čtvrti. Napsala:

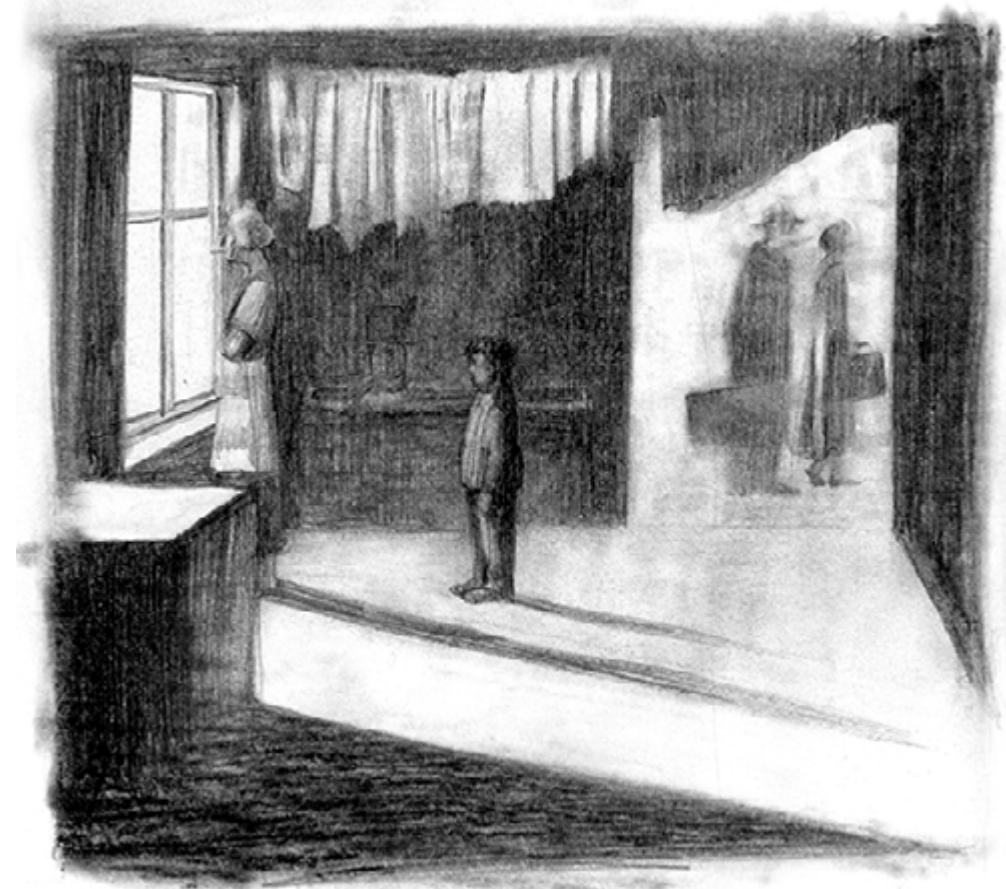
„Čtvrť, kde žijeme, je příšerná, jakoby z bulvárního románu “ Londýnské chatrče”. Špinavý kanál, nebo nevidíte kvůli trubkám, všudepřítomná saze a věčný rachot (nákladní automobily). Není kam chodit na procházky, nikde ani keř. Je tu park, ale 40 minut chůze a to se v zimě nedá. Tak se procházíme podél hujícího kanálu“

Později se přestěhovala do Medonu na předměstí Paříže, poblíž kterého se nacházel Medonský les, kde kdysi lovívali francouzští králové. Do Medonu Cvetajevová se zamilovala.

V rodině neustále propukaly hádky, jejichž příčinou byly nejen lásky Mariny a její problematická povaha, ale i rozdíly v politických názorech. Během let emigrace Sergej přehodnotil svůj postoj k sovětské vládě a začal s ní sympatizovat. Cvetajevová naopak kategoricky nepřijala změny, které se v Rusku odehrály, a ani nepřemýšlela o návratu do vlasti. Přitom prožívala silnou nostalgii po domově, která se projevovala v její tvorbě. V roce 1925 vyšla její za života poslední básnická sbírka „Po Rusku“, 1928 napsala poema „Červený býk“, v roce 1929 Marina píše poemu „Překop“, a začala psát báseň o rodině ruského císaře. V roce 1930 básnířka věnovala cyklus básní Vladimíru Majakovskému, jehož sebevražda jí otřásla do hlubin duše.

„Kdybych byla v Rusku, všechno by bylo jiné, ale znění slova Rusko ne. To jsou jen písmena: SSSR, – nemůžu jít do hluchoty. Nedělám si legraci, z jedné myšlenky je úzko. Navíc mě do Ruska nepustí: písmena se nerozšíří..v Rusku jsem básník bez knih, zde básník bez čtenářů. To, co dělám, nikdo nepotřebuje.“

V roce 1926 začala milostná korespondence tří vynikajících básníků: Rilkeho, Pasternaka a Cvetajevové. Korespondence mezi Rainerem Maria Rilke a Cvetajevovou netrvala dlouho: začala v květnu a skončila v srpnu. V obou případech z iniciativy básníka. První dopis přišel Marině Ivanovně nečekaně se dvěma darovanými autorovými knihami. Posledním dopisem jejich romantické korespondence byl dopis Mariny Ivanovny od druhého srpna, ve kterém vyjádřila touhu být pro Rilke jediným „Rusem“, žárlivě a nenávisně tlačila do pozadí Borise Pasternaka. To Rilkeho zasáhlo a na dopis Mariny neodpověděl. Asi ho zaskočilo i to, že pro svou vášeň a žárlivost si ani nevšimla jeho smrtelné nemoci. Její setkání s Rilke se nikdy neuskutečnilo. Básník zemřel na leukémii na Silvestra 1926.

„Otevřel jsem atlas (zeměpis pro mě není věda, ale vztah, který se snažím ve spěchu využít), a ty už tu jses označená, Marino, na mé osobní mapě: někde mezi Moskvou a Toledem jsem vytvořil místo pro nápor tvého oceánu.“

Rilke Cvetajevové

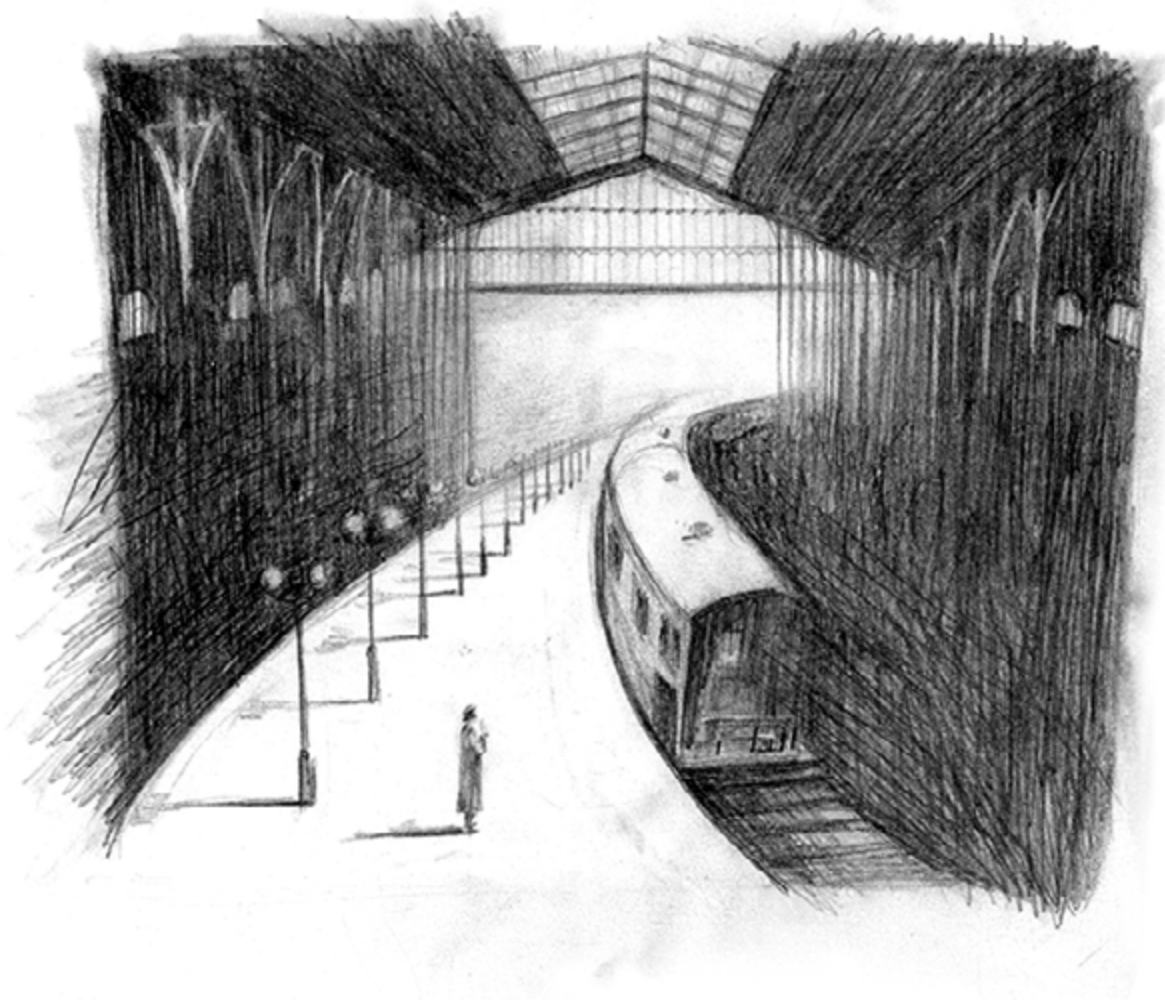
Boris Pasternak začal korespondenci s Marinou Ivanovnou po přečtení její sbírky „Versty“. Ve sbírce našel hluboký smysl. Touha po vlasti a potřeba být v emigraci způsobily velkou náklonnost Mariny k Pasternakovi. V jeho dopisech nacházela podporu, v jeho slovech rodnou ruštinu a v jeho duši sebe. Čím dál více se vztah Pasternaka a Cvetajevové vyvíjel, tím více se navzájem idealizovali. Po Reinerově smrti však jejich komunikace skončila. Ani Pasternak, ani Cvetajevová už jeden druhého nepotřebovali. Milostný trojúhelník se rozpadl a zanechal po sobě dopisy plné extrémně emočního a intelektuálního napětí.

„Je neuvěřitelné, jak velký jsi básník! Jsi má bezpodmínečnost. Jsi od hlavy k patě, horký, ztělesněný záměr stejně jako já. Jsi pro mě neuvěřitelnou odměnou za zrození a bloudění, za víru v Boha a zášť.“

Pasternak Cvetajevové

V roce 1931 v Paříži Sergej Efron byl naverbován sovětskou rozvědkou. Ariadna se tehdy stala jeho spojenkyní a podobně snila o návratu do vlasti.

15. března 1937 Alja odjela do SSSR.

V roce 1937 dostala Marina zprávu o smrti Sonii Gollidayové, s ní měla v Moskvě krátký románek v době hladu.

Marina velmi rozrušená píše vynikající „Příběh o Sonečkovi“.

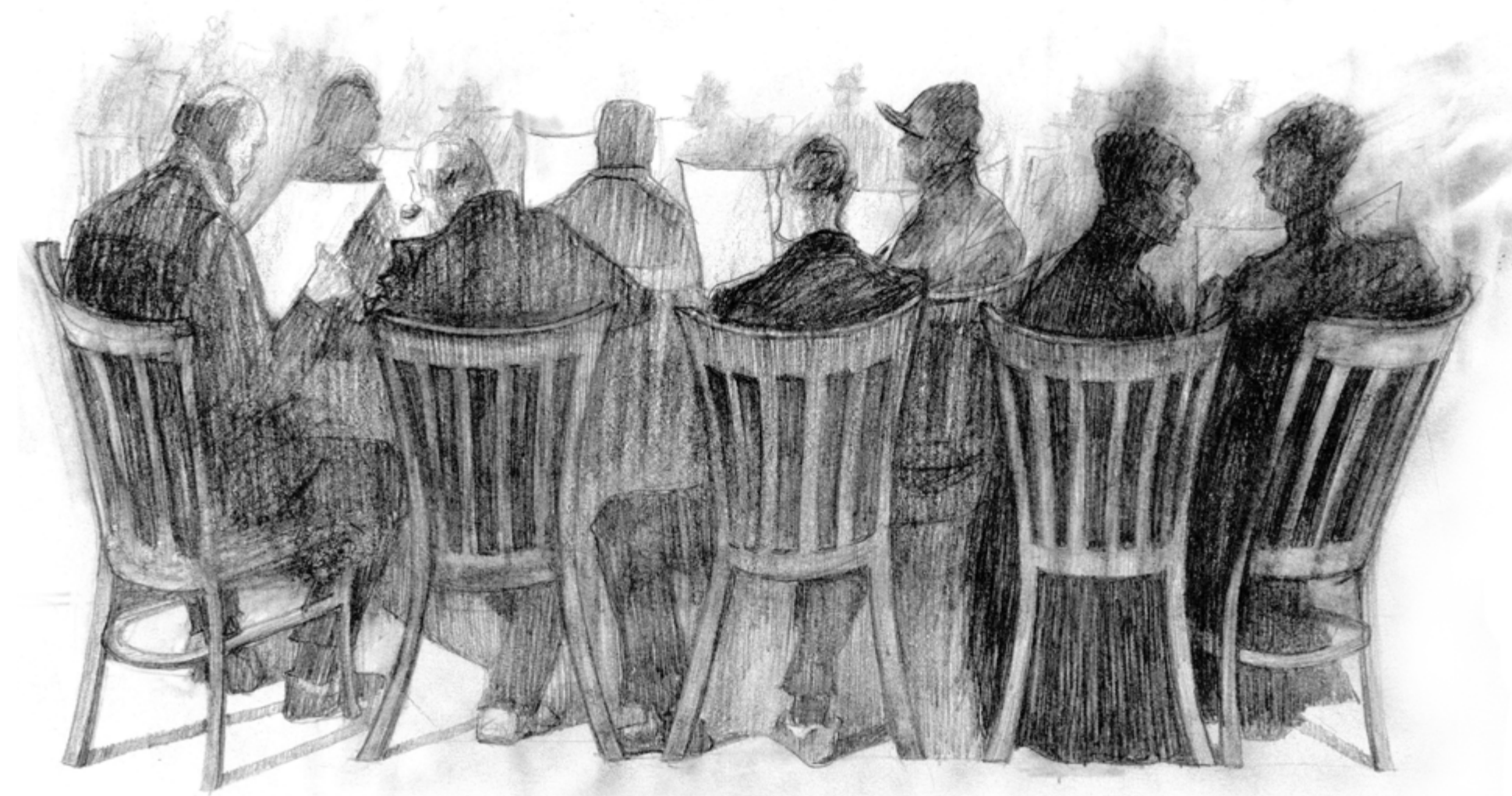
V Paříži mezitím vypukl skandál. Existuje verze, že byl Sergej Efron zapleten do vraždy bývalého Sovětského rozvědčíka Ignatije Reisse. Ignatij odmítl vrátit se do SSSR a dokonce pohrozil v dopise Stalinovi svým přiznáním k vyzvědačské činnosti, jímž si podepsal rozsudek smrti.

V Reissově likvidační operaci Efron s největší pravděpodobností hrál jen malou roli. Účel úkolu neznal, pouze řádně informoval o přesunech „zrádce“. Efronovo jméno však francouzské noviny uvedly jako téměř první na seznamu údajných vrahů.

V říjnu 1937 Efron spěchal do Le Havru, ze kterého odplul do Leningradu. Marina zůstala sama se synem, který už však také nechtěl zůstat v zahraničí.

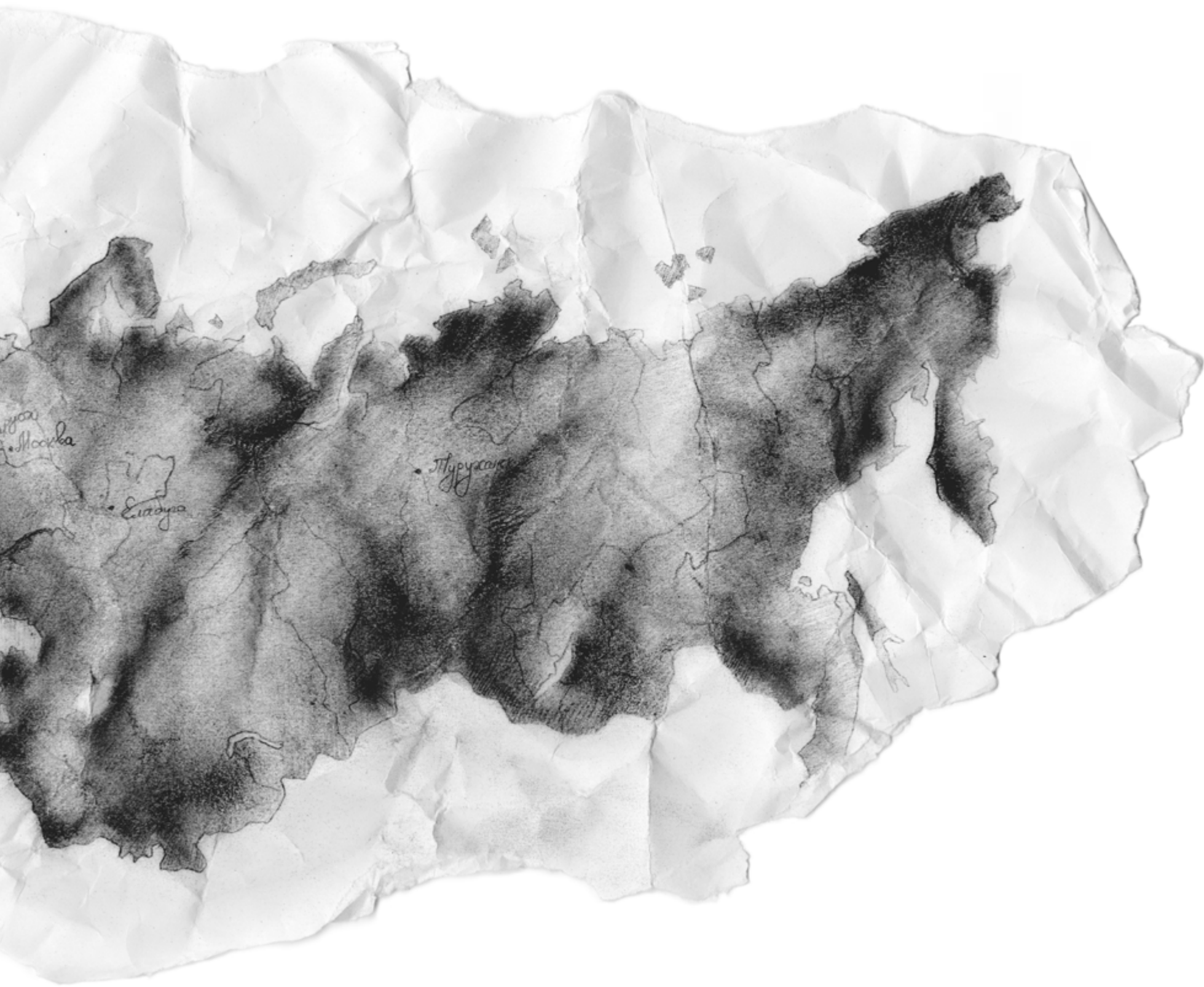
V Medonu byla Marina izolovanější než na českém venkově. Vůbec však netušila, že se její Sergej stal na důkaz loajality vůči Moskvě agentem NKVD v Evropě. Po událostech spojených s Reissovou vraždou se od Cvetajevové v Paříži všichni odvrátili. Navíc byla neustále volána k výslechům na policii. Po těchto událostech mnozí zaznamenali, jak Marina zestárla a zhubla. Na hlavě už měla šedivé celé prameny vlasů. Efron jí posílal ze Sovětského Svazu naprosto šťastné dopisy a vybízel ji i syna k návštěvě. Cvetajevová ale do Ruska nechtěla. Chtěla do Čech, za svou věrnou přítelkyni Annou Teskovou, ale z celé rodiny nejlíp věděla, co je čekat v SSSR, a psala, že není zvyklá nechávat své blízké samotné v neštěstí. Počátkem zimy roku 1937 Cvetajevová podala žádost o sovětské vízum. V roce 1917, když měla o manželovi jen útržkovité informace a nevěděla, jestli žije, Cvetajevová mu napsala:

„...Pokud Bůh udělá tento zázrak a nechá vás naživu, budu vás následovat jako pes!“

Později před odjezdem do Moskvy z Paříže napsala:

„tak já přijdu jako pes!..“

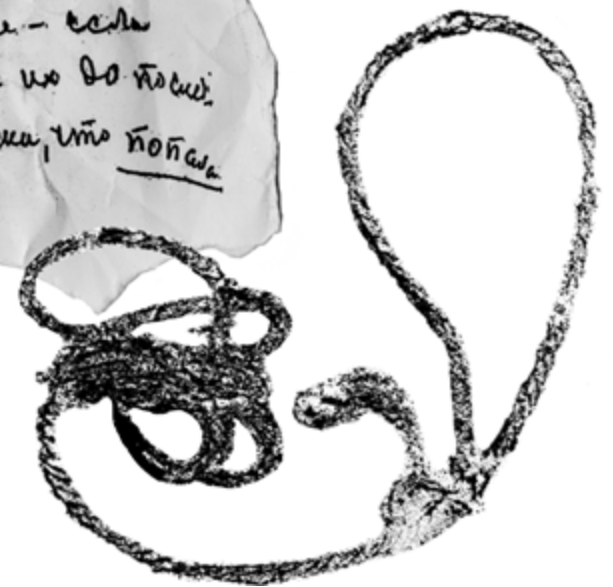

Návrat do SSSR a smrt

1939-1941

Дорогая! Прости меня
когда-нибудь ты будешь счастлива.
Я на фери-барбиа, что
- же не я. Моделю тебе
безумно. Расскажи, что я должна
ке-то сделать.
Передай всем в Ави - если
получишь - что профессора не до конца
книжки и статьи, что пошла
в школу

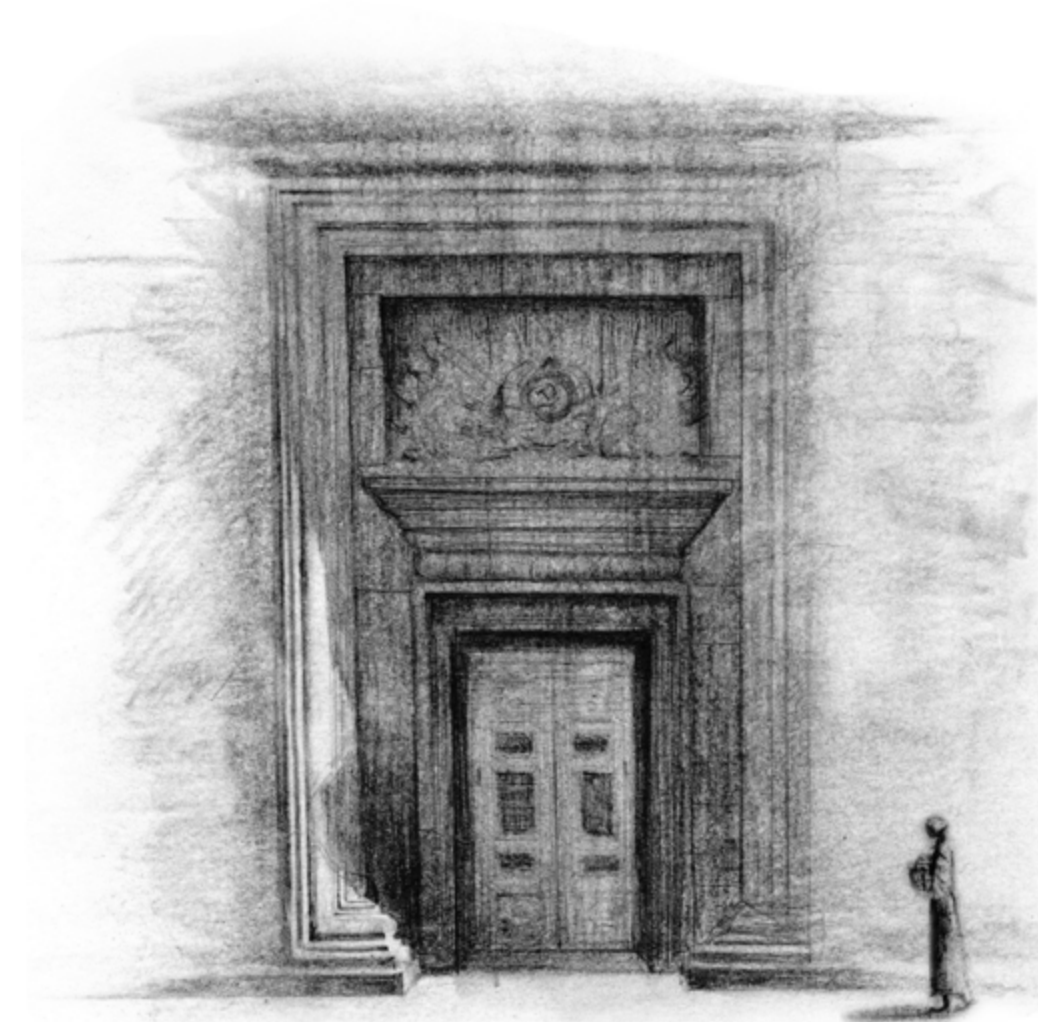
V květnu 1938 Marina se dozvěděla o částečné mobilizaci Československa. Bylo jí naprosto jasné, kam povede taktika částečných ústupků fašistickému režimu. Na podzim vznikla první část jejího posledního básnického cyklu „Verše Čechám“, ve kterém ztratila dříve tak milované Německo, oslavila český lid a předpověděla mu krásnou budoucnost. 19. června v roce 1939 se Cvetajevová s Georgijem vrátili do Moskvy a usadili se na chatě NKVD v Bolšovo. Tam se rodina konečně setkala. Chatu rodina sdílela s rodinou Klepinských. Sergej Efron byl nemocný, měl vegetativní neurózu. Marina překládala do francouzštiny pro „Revue de Moscou“ Lermontova. Ariadna psala články a dělala ilustrace. Rodinné štěstí však netrvalo dlouho. V noci na 27. srpna proběhla domovní prohlídka a Ariadnu zatkli. Ariadna byla zatčena pro podezření ze špionáže proti Sovětskému svazu. Zpočátku z ní vyšetřovatelé dlouho nemohli nic vymlátit. Osmihodinové výslechy a bití včetně zinscenované střílby však přinesly výsledek: 10. října 1939 byl zatčen i Sergej Efron.

Pro Marinu a čtrnáctiletého Mura začalo utrpení. Žili u příbuzných v Moskvě, pak na chatě spisovatelského domu v Golicynu. Chtěli se sejit s příbuznými, nebo se o nich něco dozvědět. Cvětajevová posílala dopisy dceři do vězení, sháněla teplé oblečení, stála ve frontách před věznicí s balíčky manželovi. Neměla ani střechu nad hlavou, ani blízké přátele, na které by se mohla obrátit. Tato situace ji přinutila k sepsání dopisu L. Beriovi, v němž žádala o přešetření případu manžela a dcery. Usadila se později v malé místnosti na Pokrovském bulváru. Byt musela sdílet s další rodinou, se kterou měla domácí hádky. Tam Cvětajevová téměř nepsala, jen překládala, aby alespoň nějak uživila sebe a svého syna.

Počátek války uvrhl Cvetajevovou do stavu naprosté paniky. V létě 1941 došlo k prvnímu náletu německého letectva na Moskvu. Mur, stejně jako všichni kluci, byl na střeše při náletech, chytal a hasil zápalné bomby. Marina se šíleně bála, že mu střepiny vyrazí oči. Nechtěla zůstat v hlavním městě, kam mířily nepřátelské jednotky, a začátkem srpna se spolu se synem evakuovala do města Elabuga v Tatarstánu.

Sbalit se na cestu jí pomáhal Boris Pasternak – on sám jí svázal její ranec se skromným majetkem a řekl:

„Podívejte se, provaz je tak silný, že se můžeš oběsit, ale v domácnosti se určitě hodí“.

Tehdy ještě nevěděl, jak prorocká to budou slova.

Ve městě Elabuga, kde ji předcházela pověst bývalé bělogvardějky, nemohla najít práci. Snažila se ji nějak získat, 26. srpna napsala žádost o práci, chtěla mýt nádobí v jídelně. Tragédií bylo i to, že se nemohla uchytit ani ve spisovatelském prostředí, kritici tvrdili, že její básně jsou Sovětskému čtenáři cizí. Marina se synem bydleli v malém pokoji v dřevěném domě rodiny Brodělschikových.

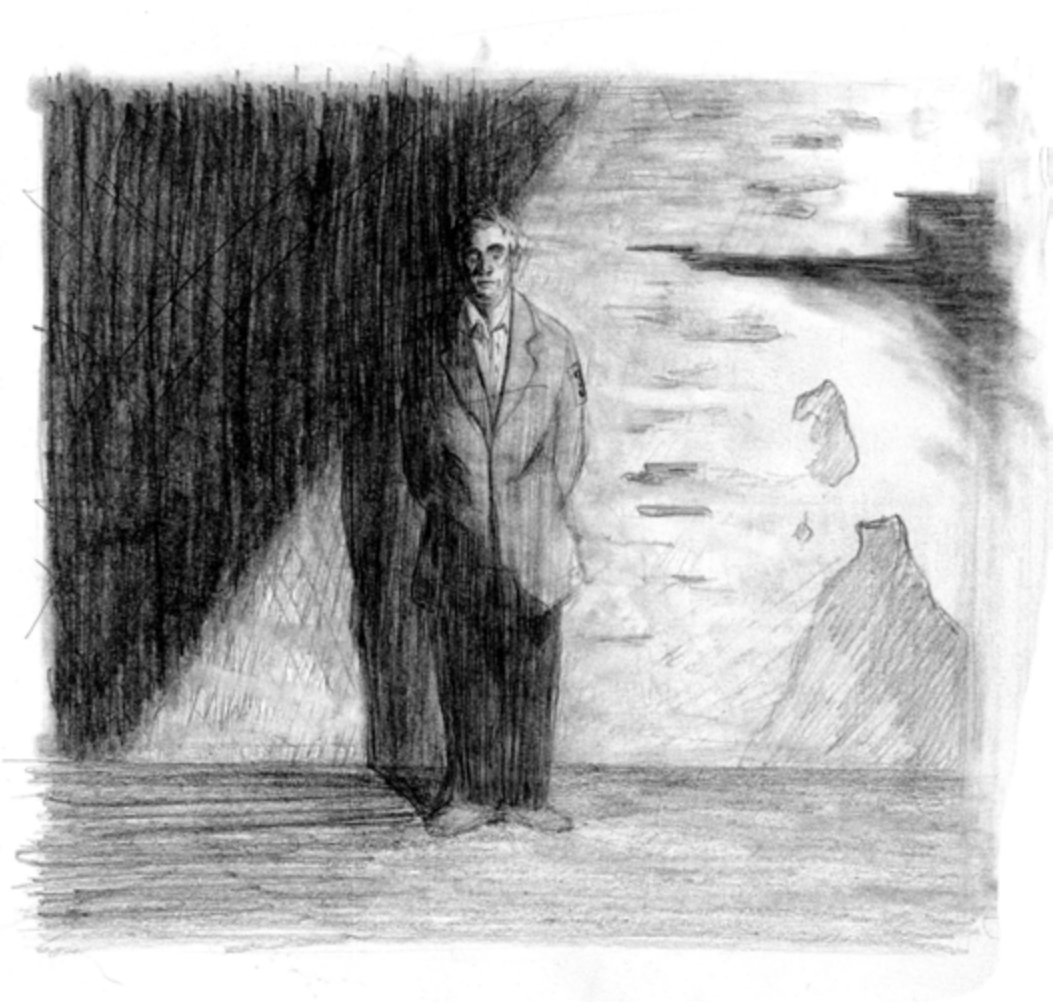

31. srpna 1941, zatímco Mur a majitelé nebyli doma, se Marina Ivanovna oběsila a zanechala tři dopisy na rozloučenou: pro syna a soudruhy literáty. Murovi napsala, že se ocitla ve slepé uličce, ze které nevidí jinou cestu, a přátele požádala, aby se o chlapce postarali.

Georgij Efron zemřel na frontě v roce 1944. Sergej Efron byl zastřelen 16. října 1941 ve zvláštní budově NKVD „Komunarka“. Ariadna strávila 8 let v nápravných a pracovních táborech a 6 let v exilu v Turuhanské čtvrti a po rehabilitaci v roce 1955 se vrátila do Moskvy nemocná a zmrzačená. Po návratu z výkonu trestu se věnovala překladům, připravovala vydání díla Mariny Cvetajevové a psala na ni vzpomínky.

Marina Cvetajevová

Text, ilustrace a grafická úprava knihy
Valeriia Ledeneva

Kniha vznikla jako bakalářská práce
v ateliéru Didaktické ilustrace
pod vedením akad. mal. Renaty Fučíkové

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeská univerzita v Plzni
2022

Носма рори

Корейскому Раджелу

"Dich wundert die Rede? Liebster! alle
Scheidenden reden wie Trunkene und nehmen
gegenseitlich festlich."

Hölderlin

Посвящение

Ведомкам — и рори с олам
И думам — рори.
Войм ики о рори с олам.
О мов рори!

Красной на днас на вораде
Жа жайку дари
Войм ики о рори с олам
Жа вору рори

Т

Ма рори днас как рори
Вору ва, скардам сдаскам
Ма рори с олам рори
Введкам, арида владкам

Предкам ва рори.
— Внеси в рори раскам
Вору введкам ики ура!
Ма рори икас и раскам

Ма рори днас как рори!
Вору, введкам и раскам!
(Ма рори введкам и раскам?)
Носма — на икеди введкам?)

Войм Жгак - Карам

- Войм Жгак
- Войм - как скард
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как

Носма с олам рори, арида и введкам
Вору ва, скардам сдаскам
Ма рори с олам рори
Введкам, арида владкам

Предкам ва рори.
— Внеси в рори раскам
Вору введкам ики ура!
Ма рори икас и раскам

Ма рори днас как рори!
Вору, введкам и раскам!
(Ма рори введкам и раскам?)
Носма — на икеди введкам?)

Войм Жгак - Карам

- Войм Жгак
- Войм - как скард
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как
- Войм - как

